

Szilágyi Zoltán

Kínjáték

© 2014 Szilágyi Zoltán
(v1.08)

Kínjáték

2784. év, Császárság, Koronavilág.

A rettenetes fájdalom elmúltával Kendrick abbahagyta az üvöltést, és zihálva meredt a vele szemben ülő fiatalemberre, akivel kábelek tucatjai kötötték össze. Tudata csak nehezen kapaszkodott vissza a valóságba: az imént még a palota titkos levéltárában — a *Tabularium Regis*ben — járt, és bár tudta, hogy csupán képzelet az egész, nem szabadulhatott a látomástól. A háta mögött zümmögő gép nem kegyelmezett, és fokozatosan Shamal agyába pumpálta féltve őrzött emlékeit. Kendrick minden tagja izomlástól égett, a kortól gyöngye szíve vadul kalapált: teste megpróbálta végrehajtani az álombeli mozdulatokat, ám nehéz béklyói visszatartották.

Shamal lassan felállt, lehámozta kopasz fejéről a patinás rézelektrodákat, és az egyik céhes inas kezébe nyomta őket, majd a széket gondosan a fal mellé állította. A keze folyamatosan remegett: az átvitel őt is alaposan megviselte. Fehéren világító fejbőre arról árulkodott, hogy csak nemrégiben borotválták kopaszra — még leégni sem volt ideje a Koronavilág perzselő égboltja alatt. Az orráról izzadság csepegett szürke csuhájára.

– Nos? – kérdezte tőle Vaughn hideg, parancsolgatáshoz szokott hangon. A két férfi közül ő tűnt veszedelmesebbnek, és Kendrick úgy vélte, a háttérből ő mozgatja a szálakat. Göndör, fekete haja gazdagon hímzett, nehéz ruhájára hullott, melyet sokat igazgatott a tikkasztó melegben. Oldalán díszes kard lógott.

– Még nincs meg. Több időre lesz szükségem – felelte Shamal, és megtörölte a homlokát. – De haladunk. Az már egészen biztos, hogy valóban a titkos archívumban dolgozik.

– Nem tudnál most visszamenni?

– Nem. Pihenésre van szüksége, ha erőltetjük, kisül az agya. Ennyi elég lesz mára.

Mindketten Kendrickre néztek — mintha nem is a vérük lenne, csak holmi idegen —, ő pedig rettegéssel bámult vissza rájuk. A fáradtságtól és a fájdalomtól remegni kezdett, kortól ráncos nyakán megcsörrentek a nehéz vasláncok.

A nagy korkülönbség ellenére mindhárman testvérek voltak, méghozzá genetikailag tökéletesen azonosak: klónok... a Császár klónjai. A tudatukkal ők rendelkeztek, azonban testük az uralkodó tulajdonát képezte, mivel az ő — évszázadok óta halott — eredeti testéből származtak: ha öfelsége úgy kívánta, bármikor elvehetette tőlük.

A hozzájuk hasonlókat *hercegek*nek hívták, és több száz élt belőlük a palotanegyedben. Ha a Császár aktuális teste legyengült vagy végzetes balesetet szenvedett, az egyik fiatal herceget a palotába kísérték, és átültették bele az uralkodó tudatát. Ez volt létezésük egyetlen célja: hogy szükség esetén porhüvelyként szolgáljanak a Császár halhatatlan lelke számára.

Persze közülük csupán alig néhányan jutottak erre a sorsra. A legtöbben megszülettek, éltek, azután meghaltak, mint egy közönséges ember: egyikükből filozófus vált, a másiból naplopó. Minden herceg a palotanegyedben nevelkedett harmincéves koráig, ám ezután menniük kellett: a legtöbbször egyszerűen kihajították az utcára, hogy ott boldoguljanak. Az öreg úgy vélte, Shamal is közülük való — még fiatal, ám ahhoz már túl idős, hogy teste befogadhassa az uralkodó tudatát.

Kendrick a szerencsésebbek közé tartozott: az udvarban maradhatott, mint hivatalnok, és életét a *Tabularium Regis* falain belül tölthette. Az intézmény létezéséről csak kevesen tudtak, és még kevesebben láthatták belülről, vagy ismerték fel a létesítmény valódi célját: itt őrizték az uralkodó tudatának lenyomatát, mely alapján új testbe költözhetett, ha úgy hozta a szükség. A lenyomatot hetente frissítették, így biztosították a Császár halhatatlanságát és emlékeinek folytonosságát.

Úgy tűnt, Vaughn épp ezt az archívumot igyekezett megszerezni, és Kendrick legnagyobb remületére már igen közel járt a céljához. Az egyetlen szerencséje az volt, hogy míg a tudatok másolása gyors folyamat volt, az emlékekben való keresgélés rendkívül lassan működött. Shamalnak végig kellett haladnia a számára érdektelen emlékeken is, hogy eljusson a céljához.

Korábban már találkozott Vaughnnal a palotanegyedben, és hirtelen haragú, erőszakos embernek ismerte meg. Vaughn ennek ellenére — vagy talán épp ezért — komoly karriert futott be az udvarban, és különféle kényes feladatokat hajtott végre az uralkodó parancsára. Azonban Kendrick úgy vélte, ami vele történik, annak semmi köze nincs a Császár akaratához.

Különös pikantériát adott a helyzetnek, hogy a mögötte zümmögő gépezet csaknem ugyanolyan volt, mint az, amellyel Kendrick végezte az uralkodó tudatának áttöltését; az öreg jól ismerte a *machina animata* hangját. Persze az átvitel éppen ettől működött: a gépezet csak hasonló agyakat tudott összekapcsolni — márpedig az uralkodó és a hercegek elméi teljesen megegyeztek egymással. Nem értette, Vaughn hogyan győzte meg a gépet kezelő céheseket, hogy a Császár ellen forduljanak. Az, hogy egy ilyen felbecsülhetetlen értékű szerkezetet elhoztak a palotanegyedből, eleve felségárulásnak számított, és az elkövetőkre szörnyű halál várt.

– Miért kínoztok? – kérdezte tőlük, immár századszorra. – Miért nem kérdezitek meg inkább, amit tudni akartok?

– Mert sohasem árulnád el – felelte Shamal.

– Én csak öfelsége jelentéktelen szolgája vagyok. Ugyan mit rejtegethették? – tudakolta halkán.

– Jelentéktelen? Ugyan, Kendrick! Nem kell szerénykedned, számunkra te vagy a legfontosabb! – mondta Vaughn, és gúnyosan elvigyorodott, majd mindannyian elindultak az öreg számára láthatatlan kijárat felé.

– Uram, kérlek! Nem tudom, mit ártottam nektek! – kiáltott még utánuk, de amazok nem törődtek vele.

Egyedül maradt.

A koromfeketére perzselődött spaletták mögül kofák kiáltásait hallotta, és a város tompa zaját — ahogy a nappali hőség lassan alábbhagyott, előbukkantak az emberek, és ellepték a poros utcákat. Minden közelinek tűnt, mintha csupán karnyújtásnyira lenne tőle, ám Kendrick már rég megtanulta, hogy hiába kiált segítségért, az emberek nem hallják... vagy csak egyszerűen nem törődnek vele. Akkor sem siettek a segítségére, amikor fényes nappal elragadták az utcán, és egy kocsiba tuszkolták. *Ugyan ki foglalkozna egy öreg hivatalnokkal?*

Egy többmázsás, fából faragott székben tért magához; karját, lábát és a nyakát bőrrel bélelt acélbilincsek tartották, melyeket vastag láncszemek rögzítettek. Minden ruháját elvették, és egy ócska, szakadt hálóinget adtak rá. Csupán az arany *császárkeresztet* hagyták a nyakában, talán pusztán jóindulatból... vagy, mert nem merték megérinteni az uralkodó áldását hordozó szent ereklyét. A fejét valószínűleg — Shamaléhoz hasonlóan — kopaszra borotválták, mert sokkal jobban érezte a forró levegő érintését a bőrén. Az ülőalkalmatosság arra kárhóztatta, hogy örökké a szoba ugyanazon oldalát bámulja, a résnyire nyitott ablakokkal és Shamal székével.

A fal dísztelen homokköveinek egyhangúságát csupán a Császárt ábrázoló olajfestmény törte meg a bal oldalon. A kép alig látszott a félhomályban, csupán a repedezett spalettákon beszűrődő napfény festett rá vörösen izzó csíkokat: az ötven világot magába foglaló császárság teljhatalmú ura nyájas mosollyal nézett rá.

Kendrick megborzongott a kortalan tükörkép láttán. Azután teste megadta magát a fáradságnak, és mély álomba zuhant.

Zihálva riadt fel, nekirugaszkodott, ám a következő pillanatban a láncok fájdalmasan visszafogták a lendületét, és visszazuhanat a székre. Egy pillanatig nem tudta, hol van, és ösztönösen menekülni próbált, azután minden visszatért, ő pedig lihegve elernyed. A látomások teljesen kimerítették, utánuk általában másnap késő délutánig aludt. A nap besűrűdő fénye már vörösbe hajlott, a spalettákon keresztül az imára hívó harangok hangja és hűs levegő áramlott befelé.

Neelah pontosan érkezett, néhány perccel a harangszó után. Szürke bogarú szeme vakon meredt a semmibe, de gyorsan és magabiztosan mozgott. A hideg vízzel teli, rozsdás vödört, melyben egy szivacs úszkált, és a tálat az öreg vacsorájával az ablak mellé helyezte, a padlóra. Pár percre eltűnt, amíg kiürítette a Kendrick széke alatti küblit, azután lassú, megfontolt mozdulatokkal mosdatni kezdte az öreget.

Kendrick lehunyta szemmel élvezte, ahogy a hűvös víz enyhíti a zúzódások okozta fájdalmait. Neelah csupán tizennégy éves lehetett, de napbarnított, inas karjával könnyedén emelgette a férfi tagjait, melyeken újra és újra megcsörrentek a nehéz láncok. A hang elkeveredett a vizesvödörbe mártott szivacs csobogásával, és álmos pislogásra készítette Kendricket. Egyedül ezek a pillanatok hoztak számára megnyugvást szorult helyzetében, ezért csak félve mert újra előhozakodni a mondandójával. Egyszer már elriasztotta magától a fiút kérdéseivel, és aznap nem kapott sem mosdatást, sem ételt.

– Neelah, segítened kell rajtam! – könyörgött neki halkán. Nem tudhatta, hallgatódik-e valaki a szoba túloldalán.

– Kérlek, uram, már mondtam, hogy nem beszélhetek veled!

– Segítened *kell!* Vaughn az uralkodó ellen szervezkedik, és...

– Vaughn?

– A férfi, aki... – kezdte volna Kendrick, de megakadt.

Hasonlít rám – ezt akarta mondani, de ekkor megértette, miért is egy vak fiút bíztak meg a gondozásával. *Vaughn ezt remekül kifundálta!*

– Neelah, láttad valaha a Császárt?

– Nem, uram. Vaknak születtem, nem tudom, hogy néz ki öfelsége.

– De tudsz a hercegekről, ugye? – kérdezte a férfi óvatosan.

A császárság területén az ipar, a tudomány és az oktatás már évszázadokkal korábban a céhek kiváltsága lett, a fiúhoz hasonló hétköznapi halandók csak a túlélésükhöz szükséges dolgokkal foglalkoztak — *foglalkozhattak*. A hercegek létezéséről kevesen tudtak.

– Igen, uram, tudom, hogy kik azok a hercegek, bár még sohasem találkoztam eggyel sem.

– De igen. Én is egy vagyok közülük, Neelah, a Császár egyik klónja.

A fiú egy pillanatra megállt, mintha fontolóra venné ennek lehetőségét, azután elmosolyodott.

– Nem hiszek neked, uram. Ha valóban herceg lennél, ahogy mondd, nem ücsörögnél itt láncra verve – jelentette ki, majd kimosta a szivacsot, és folytatta az öreg mosdatását.

– A hangom sem hasonlít a Császáréra?

– A te hangod öreg és rekedtes, uram, az övé pedig fiatal... bár csak messziről hallottam, mikor a főtéren szónokolt évközép ünnepén.

– A Császár teste is megöregszik egyszer, akárcsak az enyém. Fiatalkoromban én is épp úgy néztem ki, ahogy ő.

Neelah nem válaszolt, csak unottan megvonta a vállát. Kendrick nagyot sóhajtott. Nem tudta, hogyan győzhetné meg a fiút. Egyszer felajánlotta neki a nyakában lógó keresztet is, ám Neelah kinevette, s azt mondta, ha akarná, bármikor elvehetné az ereklyét. Legnagyobb sajnálatára a szolgálta tökéletesen hűségesnek és becsületesnek bizonyult gazdáihoz.

Kendrick tekintete a Császár portréjára tévedt, és végre valami az eszébe villant.

– Az én arcomat már ismered. Ha kitapogathatnád a Császár vonásait, abból megtudnád, hogy hasonlítok-e rá, igaz?

– Azt ugyan hogyan tehetném?

– A főtéren áll öfelsége valóságos szobra.
– Egy strázsa őrzi, és senkit sem enged a közelébe.
– Ha megmondod neki, hogy csupán így *láthatod* öfelségét, talán megenyhül... persze csak akkor, ha nekiadod az aranykeresztet is.

– Már mondtam neked, uram, hogy nem kérek az aranyadból...
– Mit veszíthetsz? Ha hazudtam, nem történik semmi, te viszont végre megismerheted az uralkodó vonásait. Ne mondd, hogy sohasem vágytál rá!

– De... de igen – mondta a fiú halkán, ám egyáltalán nem tűnt lelkesnek.

– Akkor?

– Még meggondolom.

Többet nem beszéltek. A fiú végzett a mosdatással, azután megetette valami íztelen péppel, mint egy csecsemőt szokás, végül felkapta a vödört, és menni készült.

– Neelah...

A fiú bátoratlanul odalépett hozzá, óvatosan kitapogatta, majd leemelte a nyakából a keresztet, és gyorsan zsebre dugta, mintha égetné a bőrét.

– Köszönöm – búcsúzott Kendrick, de Neelah nem válaszolt. Az öreg, ameddig a láncai engedték, követte őt a tekintetével.

Ismét egyedül maradt.

Minden este ezt a várakozást gyűlölte a leginkább: mikor a fiú már elment, és mielőtt a kínzói megérkeztek. A magány teret hagyott a rettegésnek, és folyamatosan azon járt az esze, talán Shamal ez alkalommal sikerrel jár, és megtalálja, amit keres. Idegességében rángatni kezdte a láncait, ám azok ellenálltak: a nehéz karfa meg sem rezsent. *Tán ha erősebb lennék... fiatalabb...* – gondolta elkeseredve. A klónok sokkal gyorsabban öregedtek, mint egy átlagember; Kendrick alig múlt hatvan, de legalább nyolcvannak nézett ki... és úgy is érezte magát. Bár magának is félt bevallani, élete végéhez közeledett.

Azután megérkeztek.

Vaughn jött elől, és úgy mozgott, mintha az egész világ az övé lenne. Nyomában Shamal és a céhesek.

– Kezdjük! – mondta a kopasz fiatalember, és a fejére illesztette az elektródákat. – Ugyanonnán, ahol tegnap abbahagytuk!

– Ne! – lehelte Kendrick kétségbeesetten. Azután koponyájába szörnyű fájdalom hasított, teste ívbe hajlott és a láncoknak feszült, arcvonásai ráncokba gyűrődtek, lélegzete zihálva sziszegett összeszorított fogai között.

Elveszítette az eszméletét.

– ○ — ○ —

A harangok térítették magához, ám szinte azonnal újra álomba zuhant, és csak a szivacs hús érintésére eszmélt fel. Szeme kipattant, és megragadta a fiú kezét.

– Sikerült?

Neelah ijedtében elejtette a szivacsot, és lehajolt volna, hogy visszaszerezze, de Kendrick nem eresztette: satuként szorította a csuklóját. Az élete múlt a válaszon.

– *Láttad a Császár arcát?*

– Igen – válaszolta Neelah halkán, és kicsavarta kezét az öreg markából. Kendrick a felismerés vagy a lelkesedés jeleit kereste a fiú világtalan arcán, de onnan csak félelmet és vonakodást olvasott le.

– Akkor hiszel nekem, igaz?

– Hiszek neked, uram.

– És segítesz?

A fiú nem válaszolt, csak lehajolt a szivacsért, és a vödörbe mártotta.

– Neelah?

– Ha segítek neked, elveszítem a munkámat vagy akár az életemet is! Nem sokan fogadnak be egy hozzám hasonló nyomorékot.

– Ettől nem kell tartanod! A Császár megvéd, és gazdagon megjutalmaz!

– Ezt nem ígérheted meg, uram. Én csupán egy jelentéktelen porszem vagyok...

Kendrick nagyot nyelt. Csak ritkán hazudott, és most is nehezen jöttek szájára a szavak.

– De igen! Minden héten találkozom öfelségével! Talán mondhatom úgy... barátok vagyunk.

Igazából sohasem beszélt az uralkodóval, ám valóban rendszeresen találkoztak. Az évszázados szabályok áthághatatlan falat vontak közéjük: hiába tartozott azon maroknyi ember sorába, akik *megérinthették* az uralkodót, sohasem szólíhatta meg őt. Már harminc éve végezte ezt a munkát, és minden héten arról álmodott, hogy a Császár felfigyel rá, és megszólítja, ám ez sohasem történt meg. Az uralkodó csak a palota egy szürke, ám hasznos kellékének tekintette.

Kendrick évről évre egyre jobban elkeseredett. Attól félt, hogy álma már sohasem válik valóra. *Főleg így, ebbe a székbe láncolva.*

A fiú szerencsére hitt neki, vak szeme óriásira tágult, és az öreg egy pillanatra elcsodálkozott az ösztönös gesztus céltalanságán.

– Segítened kell!

– Nem tehetem! – tiltakozott Neelah keserűen. – Nem tudlak elengedni, uram, nincsenek kulcsaim a zárakhoz, melyek a láncaidat rögzítik, és...

– Én sohasem kértem tőled, hogy elengedj, fiam! *Valami másban kell segítened...*

Vaughn és Shamal pontosan érkeztek, nem sokkal azután, hogy a zaklatott fiú távozott, és azonnal munkához láttak. Kendrick megpróbált ellenszegülni a fájdalom áradatának, ám a *machina animata* nem kegyelmezett, és a kín dühödt forgatagként söpört végig az elméjén.

Ez alkalommal azonban megpróbáltatásainak váratlanul vége szakadt.

– Valami nem stimmel – lihegte Shamal, és megtörölte izzadó homlokát. Az orrából keskeny vérpatak indult lefelé.

– Micsoda? – fordult hozzá Vaughn nyugtalanul.

– Találtam egy friss emléket... elküldte a fiút.

– Fiút?

– Ne! – nyögte Kendrick elkínzottan, de Shamal nem könyörült rajta.

– Neelah a neve, uram, a céhesek hozták magukkal. Ő gondoskodik az öregről – biccentett Shamal Kendrick felé.

– Hová küldte?

– A palotába, hogy elmondja az őrparancsnoknak, mire készülünk.

Vaughn arcán érzelmek kavalkádja cikázott át, végül elsápadt.

– Egy fiú? – meredt a céhesekre, akik rettegve húzódtak hátra. – Mindent gondosan eltervezem, erre idehoztatok egy átkozott fiút!? Egy *idegent*? Büdös nektek a kétkezi munka, igaz? – suttogetta indulattól izzó szemmel, és kivonta a kardját. – Melyikötök találta ezt ki? – kérdezte remegő hangon.

– Ne, uram! – kiáltott rá Shamal, amivel magára vonta Vaughn haragját. A kardhegy feléje mozdult, ezért hadarva folytatta: – Mindenkire szükségünk van! Még nincs veszve semmi! Az őrparancsnok nem fog meghallgatni egy vak fiút az utcáról, és ha mégis, úgysem hisz majd neki!

Vaughn leeresztette a kardot, és elgondolkodott.

– De, sajnos hallgatni fognak rá. Nyilván már tudnak az öreg eltűnéséről, így a fiú története minden bizonnyal felkelti az érdeklődésüket. Viszont igazad van, maradt még időnk! A másvilágra küldöm a fattyút, mielőtt bárkivel is beszélhetne!

Az ajtó felé indult, ám Shamal hangja újra megállította.

– Uram, kérlek! Ha rajtakapnak, mind elbukunk!

– Nem küldhetek mást! A palotanegyedbe tilos a bejárás... hacsak...

Shamalra meredt, aki megértette ura gondolatát, és elszántan bólintott egyet.

– A hercegek audienciát kérhetnek az udvarnál. Ugyanott fognak várakoztatni, mint a fiút.

– Biztos, hogy meg tudod csinálni, Shamal? *Meg kell ölnöd egy embert!*

– Igen, uram. Hogy véghezvihessük a tervünket, valakinek meg kell tennie – mondta halkán, de kissé elsápadt.

– Legyen. Ha elbuksz...

– Néma leszek, mint a sír, uram! – ígérte a férfi, és elsietett. Vaughn az ablakhoz sétált, résnyire nyitotta a spalettát, és bámulta, amint segítője a palotanegyed felé halad.

– Ostoba vagy, öreg! Shamalnak igaza van: szinte semmi esély rá, hogy higgyenek a fiúnak – vetette oda Kendricknek, de arra sem méltatta, hogy felé forduljon. – Elszalasztottad az egyetlen lehetőségedet a menekülésre.

– Sikerral fog járni! – sziszegte Kendrick dühösen, de a férfi kinevette.

– Ugyan már! Shamal tudja, mi a tét. Az utcáról szedtem fel, a porból, ahová az uralkodó lökte, mikor már nem kellett neki. *Bármit* megtenne értem! A fiút pedig valójában te ölted meg azzal, hogy rábeszélted erre az ostobaságra...

– Ugyan! Őt is megöltétek volna a végén, akár csak engem!

Vaughn végre felé fordult, és gonoszul elvigyorodott.

– Meglehet. Nem kedvelem az elvarratlan szálakat.

– Mit akarsz elérni? Mi az, ami megér ennyi életet?

– A hatalom! Mi más?

– És mi köze ennek a *Tabularium Regis*hez? Mire kellene neked a Császár emlékei?

– Hát még mindig nem érted, öreg? Át akarom venni a helyét!

Kendrick szája tátva maradt a döbbenettől, mire Vaughn újból felnevetett.

– Ugyan, ne add az ártatlant! Egyszer minden klón fejében megfordul a gondolat: „Ha ugyanazon a testen osztozunk, akkor ugyan mitől különb nálam a Császár?” Én csupán elhatároztam, hogy végére járok a dolognak, kerül, amibe kerül.

– Őfelsége tudata évszázadokat ölel fel! Nem leszel képes ezt az iszonyatos mennyiségű tudást átszűrni, és apránként áttölteni a saját fejedbe! A teljes tudat átmásolása csupán másodperceket vesz igénybe, de egy ilyen művelet évekbe vagy talán évtizedekbe telne...

– Igen, én is erre jutottam. De mi lenne akkor, ha a Császár személyiségét cserélném ki a sajátomra az archívumban? Azután már csak úgy kell rendeznem a dolgokat, hogy őfelségét sajnálatos baleset érje...

– És másnap már te lennél a Császár... – lehelte Kendrick.

– Hát nem zseniális? Shamal a kezdetektől a segítségemre volt, de évekbe telt, mire meggyőztem a céhes renegátokat, akik végre ellopták és működésbe állították az egyik elmegepet. Azután már csak olyasvalaki kellett, aki meg tudja mondani, hol és hogyan tárolják őfelsége emlékeit. És ekkor eszembe jutottál te! Emlékeztem rád: egyszer találkoztunk a palota könyvtárában. Az öreg, jelentéktelen hivatalnok, akit mégis hetente felkeres az uralkodó...

Az öreg bólintott.

– Én is emlékszem rád, uram; úgy tűnik, nem sokat változtál. Az ötleted ostobaság! A tudatot nem lehet az emlékek nélkül módosítani, és fordítva. A tudat maga az emlékek összessége!

– Majd kiderül – mordult fel Vaughn öntelten, és behajította a spalettát. Azután letelepedett a székére, és farkasszemet nézett az öreggel.

– Ha Shamal visszatért, folytatjuk.

– Nem, azt nem hiszem – mondta az öreg halkán, és most először, mióta a székbe láncolták, elmosolyodott. Vaughn annyira meglepődött, hogy még felfortyanni is elfelejtett, csak a szemöldökét vonta fel. Kendrick tovább beszélt. – Shamal sohasem tér vissza, és a fiút sem látod többé. Viszont ha vigasztal, uram, közel jártál! Megtaláltad a megfelelő személyt arra, amit elterveztél: az én tisztetem, hogy minden héten eltároljam az uralkodó tudatát a *Tabularium Regis* adatkristályaiban, és az is, hogy alkalomadtán új testbe helyezzem. Úgy ismerem ezeket a gépeket, mint a tenyeremet – intett a fejével a háta mögé, és nyakán megcsörrentek a láncok.

– Mi a fenéről beszélsz?

– A fiút nem a palotanegyedbe küldtem, hanem haza, hogy kivárja, amíg elcsitulnak a dolgok. Előtte azonban megkértem, hogy állítsa át a *machina animata* tárcsáit, így mikor a jó Shamal az imént elindította az átvitelt, nem csupán az emlékeimet kapta meg, hanem a teljes tudatomat. A férfi, aki felállt abból a székből, amelyben ülsz, uram, én voltam. *Én mentem a palotanegyedbe, hogy beszéljek az örparancsnokkal.*

Vaughn szája elnyílt, amint felfogta, miről is beszél az öreg. Azután felpattant, és kirántotta a kardját. A karja remegett, és a fegyver hegye Kendrick orra előtt imbolygott.

– Hazudsz!

– Nem, uram, nem szokásom.

Mintegy alátámasztásként, odakintről kiáltások hallatszottak, amit dulakodás zaja és kardcsörgés követett. Kendrick Vaughn halálra vált arcába vigyorgott.

– Itt a vége! És tudod, mi a legcsodálatosabb, uram? Már nincs semmi, amivel árthatnál nekem!

Vaughn agyában elpattant valami. Üvöltve előrelendült, és a kardot az öreg megtört testébe döfte. Kendrick szája sarkából vér buggyant elő, és vörösre festette a fogait, ám a diadalmas vigyor ott maradt az arcán. Tudata lassan beszűkül. Még hallotta, amint a háta mögött áttörik az ajtót, és katonák rontanak a helyiségbe. Vaughn a megfeketedett spalettákhoz hátrált, azután lassan a földre csúszott a kardcsapások alatt.

Kendrick csendben figyelte, amint kiszenved. A fiúra gondolt, arra, hogy a „másik ő” bizonyára maga mellé veszi tanoncnak a *Tabularium Regis*be, és talán a Császár orvosai visszaadhatják a szeme világát.

Ha szerencsém lesz, Vaughn árulása okán végre beszélhetek a Császárral! Bizonyára őfelségét is érdekli, mi történt ebben a szobában...

Elmosolyodott, aztán, ahogy Vaughn végleg elnémult, maga is követte őt az örök sötétségbe.